

VERKLARING VAN VERHOOR VAN GETUIGE-DESKUNDIGE

Naam: Daphne den Heijer

Geboortedatum: 23 augustus 1962

Geboorteplaats: Den Haag

De getuige-deskundige heeft het volgende verklaard:

Ik leg deze verklaring af omdat ik mij al snel na het begin van de zogenaamde coronapandemie verbaasd heb over de maatregelen die er genomen zijn en nog steeds genomen worden. En ik mij zorgen maak over de gevolgen die ik zie in mijn werk en het onmenselijke hiervan.

Tijdens het begin van deze crisis werkte ik bij een andere zorg organisatie en net zoals iedereen maakte ook ik me in het begin ernstig zorgen over de beelden en de informatie die er kwam over een levensgevaarlijk virus wat in China begonnen was en zich uitbreidde over de rest van de wereld. Met de kennis van toen werden er besluiten genomen zoals het huis sluiten voor bezoek. Naarmate de tijd verstreek en er meer bekend werd mocht er redelijk snel bezoek langskomen. Dit bezoek was wel aan regels gebonden die door de overheid opgelegd waren: achter een scherm, elkaar niet aanraken, niet knuffelen. Leg dit maar uit aan iemand die dementeert.

Ook was er, zoals in elke zorgorganisatie, een mondkapjes plicht in het huis, en zoveel mogelijk afstand houden. Dit zorgt onder de mensen in deze doelgroep voor extra voor onrust en agressie.

Tijdens de zogenaamde tweede golf was ik al werkzaam bij een andere organisatie. Mijn werkzaamheden vinden plaats in de wijk, bij mensen thuis en in verzorging / verpleeghuizen, dit is voor het grootste gedeelte een oudere doelgroep. Door het constante bombardement van “informatie” die ook gewoon doorging toen de ziekenhuis opnames afname, bleven een heleboel mensen in een staat van onrust/paniek verkeren.

Ik heb sindsdien een ongelofelijke eenzaamheid gezien onder de mensen. Ze zien hun familie niet of nauwelijks. Als er al familie komt dan is het met mondkapje en op afstand.

De angst voor een besmetting komt niet altijd vanuit degene die van de zorgafhankelijk is. Soms is het de familie die alle regels strikt opvolgt vanuit de angst om vader, moeder, opa of oma niet ziek te maken. Dit tot groot verdriet van vader, moeder opa of oma.

Wat deze situatie nog schrijnender maakt is dat aan deze mensen niets wordt gevraagd. Er wordt voor deze mensen besloten dat zij hun laatste tijd die zij nog hebben in pure sociale, emotionele armoede en eenzaamheid moeten slijten. Verjaardagen worden niet gevierd, voor vele al voor het tweede jaar achtereen, net zomin als feestdagen. Sommige mensen zijn al een jaar niet meer buiten geweest uit angst om ziek te worden. Voor hen is frisse lucht iets geworden wat je inneemt wanneer je even in de deuropening van je huis staat.

Mensen bij wie ik kom zeggen met regelmaat tegen mij dat het met al de maatregelen erger is dan in de tweede wereldoorlog. Toen mocht er met vrienden en familie afgesproken worden en kon je gewoon knuffelen met elkaar. Net zoals mijn vader, die met het ingaan van de avondklok huilend op zijn knie sloeg en zei: “Het is toch geen oorlog!” En deze mensen kunnen het weten en hebben het recht om het vergelijk te maken; zij hebben het meegemaakt.

Er zijn ook mensen voor wie het zo uitzichtloos is dat het leven voor hun niet meer hoeft en dat ze liever dood willen zijn. Bij een cliënt was de situatie zo uitzichtloos dat deze cliënt besloten heeft om euthanasie te laten toepassen. Hoe wanhopig en eenzaam ben je dan? Moet je dan op deze manier zo oud worden?

Dan is de mantra: "We doen het samen". Deze mensen niet, die doen het absoluut niet samen.

We doen het voor de zorg, we doen het voor de ouderen is een holle kreet. Deze groep is de dupe van al de maatregelen die er genomen zijn. De mensen die in een verzorgingshuis wonen mogen nu nog steeds maar een keer per dag bezoek krijgen, ondanks dat bijna iedereen ingeënt is. Openbare ruimtes zijn nog gesloten onduidelijk waarom. Dus deze mensen zitten nog steeds in een sociaal isolement in hun kamer.

Regelmatig heb ik een hand vastgehouden en iemand geknuffeld omdat er zoveel verdriet en eenzaamheid is. Er wordt altijd geschrokken gereageerd en gezegd: "O maar kindje dat mag toch niet!" Zelf zeg ik dan: "Ik ben niet bang. U wel?" Het antwoord is tot nu toe altijd NEE.

Dan gebeurt het ook dat mensen die ziek worden na het nemen van het "vaccin". Sommige zijn zelfs overleden, dit wordt weggezet als toeval, onderliggend lijden en ouderdom. En daar is de kous mee af.

Verder wil ik graag nog zeggen dat ik geschrokken ben van het gebrek aan gezond verstand in mijn beroepsgroep. Het klakkeloos opvolgen van maatregelen die vanuit de regering worden opgelegd.

Zo ook de propagandamachine rondom het "vaccin". Het bericht dat het "vaccin" beschikbaar komt. Dat wij als zorgpersoneel blij moeten zijn omdat we voorrang krijgen. Dat het een vrije keuze is, maar het is toch belangrijk dat we het allemaal doen, want we moeten toch onze zorgvragers beschermen. En natuurlijk om straks weer op vakantie te mogen gaan. Manipulatie!

Op mijn bedenking dat een vaccin niet binnen zo'n korte tijd gemaakt kon worden kwam als reactie: "Dit kan, er hebben zoveel knappe koppen aan gewerkt." In de tijd hierna zijn er nog verschillende oproepen gekomen voor de mensen die zich niet hadden laten "vaccineren". Collega's hebben er voor in de rij gestaan en er is een grenzeloos vertrouwen in het "vaccin".

Nu begin ik ook te merken dat collega's soms achteruit deinzen wanneer ze weten dat ik de prik niet heb genomen. In gesprek komt er vaak de reactie van "Ik wel, ik wil het beste voor de cliënten". Met deze opmerking wordt er gezegd dat ik dat dus niet wil?

Dan de mondkapjesplicht.

Alles in de zorg moet Evidence Based Practiced (EBP) zijn. Het is EBP dat mondkapjes niet werken en toch moeten we ze de hele dag op. Het enige argument is dan " het is protocol". Zelfs als ik bij mensen thuis kom ben ik verplicht om hem te dragen. Ik vraag altijd aan de client wat hij wil.

Tegenwoordig hangen er in de verzorgingshuizen flyers dat je ook je kapje op moet houden als je met de trap naar een andere verdieping gaat. Hoe ongezond wil je het hebben?

Familie die op bezoek komt moeten een kapje op, ook op de kamer bij hun familielid en anderhalve meter afstand houden. Familie durft het mondkapje niet af te doen omdat ze anders last krijgen met het personeel. Het bewezen niet werkende mondkapje.

Ik heb geleerd tijdens mijn opleiding dat je vooral zelf na moet blijven denken. Helaas zie ik nu om me heen dat dit te weinig gebeurt. Het beleid van dit demissionair kabinet zorgt ervoor dat mensen in onmenselijke omstandigheden moeten leven. Eenzaam en op afstand van familie, met een mondkapje op. Geen fysiek contact met naasten. Geestelijk door de doodsangst waar mensen nu al ruim een jaar in gehouden worden en de leugens die er verspreid worden.

De ellende is op alle fronten niet te overzien.

In de instellingen waar ik werk worden mensen gevaccineerd. Ik kom daar ongeveer eens per twee of drie weken. Ik constateer dat er met regelmaat na vaccinatie sprake is van uitbraken van corona. Ook ben ik getuige geweest van overlijdens na vaccinatie.

Ik heb bijvoorbeeld meegemaakt dat in een zorginstelling van de 140 bewoners na vaccinatie 50 bewoners ziek werden.

Leiderdorp
22 mei 2021

Voorgelezen en ondertekend,

.....

Daphne den Heijer

.....

Drs. Pieter Kuit